

FÜGGELÉK

ADY ENDRE: ŐRIZEM A SZEMED

Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Világok pusztulásán
Ősi vad, kit rettenet
Űz, érkeztem meg hozzád
S várok riadtan veled.

Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Nem tudom, miért, meddig
Maradok meg még neked,
De a kezedet fogom
S őrizem a szemedet.

PARADIGMA: ŐRIZEM A SZEMEDET

MOLNÁR RITA

Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Világok pusztulásán
Ősi vad, kit rettenet
Űz, érkeztem meg hozzád
S várok riadtan veled.

MOLNÁR ZSÓFIA

Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Nem tudom, miért, meddig
Maradok meg még neked,
De a kezedet fogom
S őrizem a szemedet.

Duett:

Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Világok pusztulásán
Ősi vad, kit rettenet
Űz, érkeztem meg hozzád
S várok riadtan veled.

Már vénülő kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Már vénülő szememmel
Őrizem a szemedet.

Nem tudom, miért, meddig
Maradok meg még neked,
De a kezedet fogom
S őrizem a szemedet.

De a kezedet fogom
S őrizem a szemedet.

ADY ENDRE: A FEHÉR CSÖND

Karollak, vonlak s mégsem érlek el,
Itt a fehér csönd, a fehér lepel.
Nem volt ilyen nagy csönd még soha tán,
Sikolts belé, mert mindjárt elveszünk,
Állunk és várunk, csüggedt a kezünk
A csókok és könnyek alkonyatán.
Sikoltva, marva bukjék rám fejed
S én tépem durván bársony-testedet.
Nagyon is síma, illatos hajad,
Zilálva, tépve verje arcomat.
Fehér nyakad most nagyon is fehér,
Vas-ujjaim közt fesse kékre vér.
Ragadjon gyilkot fehér, kis kezed:
Megállt az élet, nincsen több sora,
Nincs kínja, csókja, könnye, mámora,
Jaj, mindjárt minden, minden elveszett.
Fehér ördög-lepel hullott miránk,
Fehér és csöndes lesz már a világ,
Átkozlak, téplek, marlak szilajon,
Átkozz, tépj, marj és sikolts, akarom.
Megöl a csend, ez a fehér lepel:
Űzz el magadtól, vagy én űzlek el.

KÁVÉSZÜNET X 6363: A FEHÉR CSÖND

POPOVICS GYÖRGY

Karollak, vonlak s mégsem érlek el:

Itt a fehér csönd, a fehér lepel.

Nem volt ilyen nagy csönd még soha tán,

Sikolts belé, mert mindjárt elveszünk,

Állunk és várunk, csüggedt a kezünk

A csókok és könnyek alkonyatán.

Sikoltva, marva bukjék rám fejed

S én tépem durván bársony-testedet.

Refrén:

Átkozlak, téplek, marlak szilajon,

Átkozz, tépj, marj és sikolts,

akarom.

Megöl a csönd, ez a fehér lepel:

Úzz el magadtól, vagy én üzlek el.

6363:

Emlékszem a várra, a tóra, a hajóra,

meg a szemedben rózsákra is.

Neked írtam mindent,

de te máglyára dobtad a zsoltáraid.

Mostmár hunyhat a máglya,

többet nem látom hunyni a szemed

Nézem a sötétet a szirttetőről

és nézem ahogy bele hullik a "veled"

Hiába akartalak megtartani,

nem lesz több utolsó mosoly már

Nem láthatom többet, ahogy félig csókolt csók

után a lifthez osontál

fáj, hogy tovább mentél,

de már nem mondhatom hogy várj egy percet,

mert százszorszép voltál,

de én eltörtelek mégis százegyszerre.

PETŐFI SÁNDOR: FALU VÉGÉN KURTA KOCSMA

Falu végén kurta kocsmá,
Oda rúg ki a Szamosra,
Meg is látná magát benne,
Ha az éj nem közeledne.

Az éjszaka közeledik,
A világ lecsendesedik,
Pihen a komp, kikötötték,
Benne hallgat a sötétség.

De a kocsmá bezzeg hangos!
Munkálódik a cimbalmos,
A legények kurjongatnak,
Szinte reng belé az ablak.

„Kocsmárosné, aranyvirág,
Ide a legjobbak borát,
Vén legyen, mint a nagyapám,
És tüzes, mint ifjú babám!

Húzd rá cigány, huzzad jobban,
Táncolni való kedvem van,
Eltáncolom a pénzemet,
Kitáncolom a lelkemet!

Bekopognak az ablakon:
„Ne zúgjatok olyan nagyon,
Azt üzeni az uraság,
Mert lefeküdt, alunni vágy.”

„Ördög bújjék az uradba,
Te pedig menj a pokolba!...
Húzd rá, cigány, csak azért is,
Ha mindjárt az ingemért is!”

Megint jönnek, kopogtatnak:
„Csendesebben vigadjanak,
Isten áldja meg kendteket,
Szegény édesanyám beteg.

Feleletet egyik sem ad,
Kihörpöntik boraikat.
Végét vetik a zenének
S hazamennek a legények.

RED BULL PILVAKER: FALU VÉGÉN KURTA KOCSMA

LÁBAS VIKI

Refrén:

Húzza a zshivány a nótádat, barna legény,
Hosszú út vezet a falu végi Szamos felé.
Hidd el, itt mulat most mindenféle gazdag szegény,
Együtt a közös nyelv a pohár aljáig is elér.

SUB BASS MONSTER

Falu végén egy kurta kocsmá,
A rossz nyelvek azt mondják, itt mulat a falu mocska.
Egy kis ócska, koszos talponálló,
De eltemetni a bánatot, hidd el, pont kiváló.
Ha éjszaka közeleg, lecsendesül a világ.
A kocsmá bezzeg hangos, koccannak a tequilák.
Cimbalmos helyett itt DJ a zenész,
Ha bemész, pár pia benéz, de egye a penész!
Kocsmárosné vigyorog, ma is szalad a szekér,
A sörök körül serényen sürgölődik sok szeszegér,
A szomszéd bekopog, hogy szóljak nekik a neszér'.
Hát szóljon nekik, aki akar, de az nem leszek én.
Pár óra múlva, mint egy rossz átok,
A zajra meg a fényre gyűlenek a fakabátok.
De a végét nem vehetik a zenének,
Amíg bírják a legények, az a lényeg!

FLUOR

Falu végén falu mocska,
Lopnak, isznak ezek, meg hazudoznak.
Régóta idegesít ez a dolog,
Úgyhogy most felcsapom a szirénát, és befarolok.
Reggel hatkor a talponálló még darál,
Az arcokon már kék halál,
Sorban esnek be a szék alá.
Bár mélabús a Béla bá, mer' visszahúz a téglagyár,
De hazateker nyolcassal a bringába',
Az árok itt a sokat ölelt kispárna.
De ki az, aki ennyi mindent elnéz?
Vagy azért alszol bokorba', mert te vagy az új kertész?
Kicsit megártott a sörike,
Ne legyünk hariba, de bedoblak a bőribe.
Véget vetek én a zenének,
És a falutól is búcsúzhattok, legények!

LÁBAS VIKI

Pihen a Nap, táncol a Hold,
A világ csendes, zaj jön a szomszédból.